

Jup venoval Vicky rýchly a spýtavý pohľad.

Lúče, ktoré Nick vrhal zrkadielkom do jaskyne, sotva osvetľovali skalnú chodbu. Aj keď si ich oči zvykli na šero, obaja členovia Klubu záhad pred sebou rozoznali nanajvýš vytrčajúce skalné výbežky.

Kroky boli hlasnejšie, takže bezpochyby sa približovali.

Čo teraz majú robiť? Bežať k východu, alebo vyčkať? V hlavách oboch vírili strašidelné myšlienky. Jup a Vicky sa striasli. Bol na vine chlad, alebo azda predstava, že už o chvíľu pred nimi môžu stáť zombiovia?

Lúč svetla sa zľahka zakolísal. Nicka čosi štekľilo na nose a musel sa poškriabať. Vicky sa zlostne obrátila a zavolala: „Drž ho láskavo poriadne!“

Nejaká ruka jej siahla na plece. Prsty sa jej zaborili do pokožky. Vicky vylakane uskočila, ale hneď si uľahčene vydýchla, keď zistila, že je to len Jupiter.

„Prestaň!“ zasyčala.

Jup nereagoval.

„Pusti ma!“ zavrčala Vicky.

Jupiter nepovedal nič, ale nepovolil ani svoj stisk. Vicky sa naňho začudovane pozrela a všim-